

see at udfinde hele den virkelige Udgift, der medgik til de i Frd. af 1816 nævnte Gjenstande, fra hvilken man først skulde drage den i Frd. af 1816 nævnte Sum og dele det Tilbageblivende i 2 Dele, hvoraf den ene Deel skulde falde Communerne og den anden Deel Kongeriget til Byrde. Fremdeles blev det bestemt i samme Lov, at de øvrige der nævnte Gjenstande, som ogsaa vare nævnte i Frd. af 1816, og for hvilke der ikke hidtil var givet nogen Erstatning, nemlig Sygehuus og Vagtelokale, begge med Vask, Reengjøring, Brændsel og Lys, Depotlokale, Fouragemagasin, Staldrequisiter og Exerceerplads, skulde godtgøres med hele deres Beløb, og hvad der gik derudover, havde Kongeriget ikke med at gjøre, det vedkom kun Krigsministeriet. Den Sum, som paa denne Maade er forlangt for det kommende Finantsaar, beløber sig til 85,848 Rd., forsaavidt den falder paa Kongerigets Finantskasse, og for Communerne til en Sum af over 20,000 Rd., saaledes at Kongeriget paa den Maade i det Hele skal udrede over 106,000 Rd. til dette Niemed. I forrige Session henledte det daværende Udvalg Opmærksomheden paa, at man ikke kunde antage, at Kjøbstæderne overalt brugte en fornuftig Defonomi, og mindede om, at i Loven af 29de Decbr. 1850 § 7 var der givet et Middel til at bringe dem til en fornuftigere Defonomi. Den daværende Indenrigsminister havde allerede da indseet dette, førind det blev udtalt af Udvalget, og der blev af ham forelagt et Lovudkast, som dog ikke blev til Lov, hvori han netop støttede sig derpaa, at Communerne ikke brugte en fornuftig Defonomi. Iaar ere igjen Overslagene komne fra de forskjellige Kjøbstæder, og det har da viist sig, at selv Krigsministeriets Intendantur, hvem Overslagene ifølge tidligere Bestemmelser og Sædvaner tilstilles, har fundet, uagtet det ikke ligefrem var impliceret i Sagen, at flere af Kjøbstæderne ved nogle Poster havde opført saa store Summer, at der var Grund for det til at gjøre Indenrigsministeriet opmærksomt derpaa. Intendanturen betegnede saaledes forskjellige Punkter for Indenrigsministeriet, som ogsaa tildeels har taget disse Henstillinger tilfølg. Indenrigsministeriet har saaledes nedsat Dvarteer-

penge for ugifte Underofficerer i Aalborg fra 91 Rd. 24 Sk., til 60 Rd., og for Staldbregvister i Slagelse den forlangte Sum 330 Rd. til 200 Rd. Da Udvalget behandlede denne Sag, besluttede det sig til at fremskille et Alternativ for den høitærede Indenrigsminister, nemlig, først hvad Sagen i sin Heelhed angaaer, at henlede hans Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være rigtigt, at man i Kjøbstæderne gik frem paa samme Maade som i Kjøbenhavn, at man affandt sig med Krigsministeriet med en fast Affindelsesum; og slap saaledes for alle de forskjellige Trafiker, som ere forbundne med den nu gjældende Fremgangsmaade. Udvalget troede dernæst at burde henlede, ikke alene Ministerens, men ogsaa Thingets Opmærksomhed paa, om Liden ikke var kommen til at bringe § 7 i Loven af 1850 i Anvendelse. I denne § 7 er det nemlig bestemt, at naar det skjønes, at Kjøbstæderne ikke behandle Sagen med den rette Defonomi, da staaer det Ministeriet frit for at uonevne uvillige Mænd fra en af de nærmeste Jurisdictioner til at bedømme dette, og hvad de fastsætte, eller hvad der ialfald bestemmes af Overskjønsmændene, som kunne forlanges af den ene eller anden Part, dermed skal det have sit Forblivende. Udvalget meente tillige, at det burde henlede Ministeriets Opmærksomhed paa, at det udtrykkelig blev tilkjendegivet disse uvillige Mænd, at de ikke alene havde at passe, om Prisen svarede til den Gjenstand, man fik derfor, men tillige ogsaa, om Gjenstanden var den, som var befalet i Lovgivningen, om den f. Ex. ikke var af en anden eller bedre Slags, end man behøvede at give, hvorved Kongeriget ogsaa maatte tabe. Udvalget troede dernæst at burde tiltraade Thinget at nedsette nogle af de dyreste Poster og dertil knytte den udtrykkelige Tilspøining, at det ved Nedsettelsen fremkomne Beløb ikke maatte overskrides, medmindre man iforveien havde anvendt § 7, saa at man havde overtydet sig om, at man ikke kunde faae Gjenstanden for bedre Kjøb; først naar det havde viist sig, at man ikke kunde faae Gjenstandene for den her forlangte Pris, først da maatte man give det høiere Beløb. Udvalget har ved denne Leilighed naturligtviis maattet sige sig selv, at det langtsaa kunde